

HỒI 96

TÌNH CỬU

M

ộ Dung Đại hỏi:

- Em Cao! Trước khi làm chuyện này đã bị ai biết trước để theo dõi không?

- Việc này tôi tin chắc là không ai biết được.

Hoàng Thượng Chí suy nghĩ một lúc lâu đoạn nói:

- Sư tử! Nhờ sư tử chuyển lời cho sư mẫu biết tôi xin cáo biệt.

Cao Nguyên Xuân nhú đôi mày liễu, lặng thinh từ từ bước qua cửa đi thẳng vào trong.

Một lúc sau nàng mới trở ra và nói:

- Sư đệ! Sư phụ tôi hôm nay không mấy khỏe khoắn, nên không muốn gặp mặt sư đệ ngay bây giờ. Vậy chúng ta mau xuống núi mà thi hành công việc.

Hoàng Thượng Chí nghe nói hỏi:

- Sư tử cùng đi với chúng tôi sao?

- Phải! Ta đã xin phép sư phụ được theo sư đệ để dò xét và hỏi thăm tin tức của muội muội.

- Tôi không dám làm phiền sư tử!

- Chuyện này xảy ra đều do ta làm cả, thì lẽ nào ta lại mặt ngơ tai điếc được.

- Nếu vậy chúng ta hãy mau xuống núi kéo trễ mất.

Thế là một đoàn năm người ra khỏi ngôi nhà đá phi thân xuống núi.

Hắc Bạch Song Yêu chỉ biết nghe và làm theo lời sai khiến của Hoàng Thượng Chí còn Hoàng Thượng Chí, Mộ Dung Đại và Cao Nguyên Xuân đầu óc rối như tơ vò vì sự mất tích của Ngô Tiểu My không để một vết tích gì cả.

Ngô Tiểu My bị bắt vì "thù" hay vì một nguyên do nào khác?

Đầu óc họ miên man suy nghĩ, rốt cuộc không tìm ra được một tia sáng.

Năm người đang phi thân đi vun vút, bỗng Cao Nguyên Xuân chỉ tay về phía trước nói:

- Chúng ta chỉ còn có mười dặm nữa là đến Liên Hoàn Thao rồi.

Ba tiếng Liên Hoàn Thao vừa do Cao Nguyên Xuân phát ra, làm cho lửa căm thù trong người Hoàng Thượng Chí sôi lên, mặt đầy sát khí, chàng nói:

- Liên Hoàn Thao! À! Nó là nơi tổng hội của Thiên Tề Giáo phái.

Chàng không dần được nữa, vội phi thân đến trước mặt mọi người dừng lại nói:

- Mời các người hãy dừng chân lại!

Mọi người đều dừng bước, mặt mày ngơ ngác như những con gà gồ, đưa mắt nhìn nhau hỏi dò ý kiến.

Bỗng Mộ Dung Đại bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có chuyện gì vậy em?

- Xin chị và sư tỷ đi trước, tôi có chút việc cần, khi làm xong sẽ theo sau.

- Em định đi đâu bây giờ?

- Tôi đến Liên Hoàn Thao...

Cao Nguyên Xuân không hiểu gì về mối thâm thù giữa Hoàng Thượng Chí và Thiên Tề Giáo Chủ. Hơn nữa nàng biết Liên Hoàn Thao là nơi rất lợi hại, nên ngạc nhiên hỏi:

- Sư đệ định đến Liên Hoàn Thao để làm gì?

Hai hàm răng của Hoàng Thượng Chí nghiền kèn kẹt, đôi mắt xoe tròn, tỏ vẻ căm hận. Chàng nói:

- Phải! Tôi đến đó tiêu diệt tất cả Thiên Tề Giáo để trả mối thâm thù cho Hoàng Gia tôi.

Cao Nguyên Xuân ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Tề Giáo phái có thâm thù với sư đệ?

- Phải! Một mối thù bất cộng đái thiên.

Mộ Dung Đại đã hiểu nên dịu dàng nói:

- Nếu vậy để chị cùng đến đó giúp em một tay cho công việc được kết quả.

- Không thể được!

- Tại sao?

- Vì chuyện báo thù này tôi không muốn nhờ đến một bàn tay ai giúp cả.

- Nhưng Thiên Tề Giáo là một phái mạnh nhất trên giang hồ, cao thủ võ lâm rất nhiều, trong đó có nhiều máy móc. Nếu em và hai đồng môn vào đó, chị e phải bỏ thân:

- Điều này tôi đã nghĩ kỹ rồi, xin chị chớ lo làm gì cho nhọc lòng.

- Nếu vậy chị không nhúng tay vào việc trả thù của em. Nhưng Thiên Tề Giáo là một tai hại cho võ lâm em để chị và sư tỷ em được giết họ mà trừ đi bớt một tai họa.

Đang lúc đó, bỗng có một giọng nói lạnh lẽo từ trong rừng vọng ra làm cho mọi người giật mình quay lại thì thấy một lão râu dài phất phơ đang từ từ bước đến.

Mộ Dung Đại biến sắc, đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng vào mặt người ấy, tỏ ra tức giận vô cùng.

Bổng Hoàng Thượng Chí quát lớn:

- Mỹ Tú Khách Phạm Giang!

Phạm Giang yêu Mộ Dung Đại nhưng không được nàng đáp lại, mà nàng lại tỏ ra yêu đương Hoàng Thượng Chí, làm ông ta tức giận đã một lần dùng độc thủ đánh Hoàng Thượng Chí bị thương, nhưng nhờ Mộ Dung Đại cứu sống. Bây giờ gặp lại nhau, hai người tỏ ra căm hận nhau vô cùng. Họ đưa mắt gườm nhau.

Bổng Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nói:

- Phạm Giang! Hôm nay ta và người gặp nhau, người có quên hành động lúc trước không?

Đôi mắt lóe hào quang, Phạm Giang liếc nhìn Mộ Dung Đại một cái, rồi quay sang chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí, lạnh nhạt nói:

- Điều đó ta không bao giờ quên cả, và sẵn sàng chờ đợi người.

Hoàng Thượng Chí tiến đến hai bước, nói:

- Vậy thì tốt lắm?

Dứt lời, chàng sắp vung tay phất chưởng đánh tới, thì Phạm Giang hét:

- Hãy khoan đã!

- Người còn muốn nói gì nữa?

Phạm Giang liếc nhìn Mộ Dung Đại rồi lạnh lẽo nói:

- Người đi tìm người vợ sắp cưới của hấn đã mất tích phải không?

Hoàng Thượng Chí giật nảy người, hỏi:

- Người nói sao? Tại sao người biết nàng mất tích?

- Đừng có nóng nảy! Nàng tên là Ngô Tiểu My?

Hoàng Thượng Chí không còn tự chủ được nữa, mồ hôi toát ra ướt cả trán, run bần bật, bước đến một bước hỏi:

- Tại sao người biết được?

- Dĩ nhiên! Ta đã tận mắt chứng kiến sự mất tích của nàng.

- Nếu vậy người có vui lòng chỉ giúp nàng hiện giờ đang ở đâu?

- Mà muốn lịm xác nàng à?

Câu nói ấy chẳng khác một nhát búa đánh vào đầu Hoàng Thượng Chí, chàng chệnh choạng muốn té, lòng đình ninh là Ngô Tiểu My đã chết!

Mộ Dung Đại tức tối hét lớn:

- Phạm Giang! Người hãy nói rõ ra, tại sao lại nói một cách mơ hồ như thế!

Phạm Giang nhìn vào mặt bà ta một lúc lâu, rồi lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là phải nói rõ ràng! Nếu không tôi đến đây để làm gì?

Hoàng Thượng Chí trợn mắt, nghiêng răng hỏi:

- Nói mau! Thủ phạm vụ này là ai? Là ai?

Phạm Giang vẫn với vẻ mặt khinh khỉnh, nói:

- Thủ phạm là ai đáng lẽ mà phải biết mới đúng.

Hoàng Thượng Chí mặt mày ngơ ngác như gà gổ, nói:

- Tại sao vậy?

- Nó là một cô gái đẹp như tiên luôn luôn ở sát bên người. Vì muốn chiếm trọn tình yêu nên nó mới hành động độc ác như thế?

- Nhưng người đó là ai mới được chứ?

Đôi mắt của Phạm Giang từ từ nhìn Mộ Dung Đại với vẻ khinh bỉ, nói:

- Tại sao cô lại im hơi lặng tiếng? Hãy nói cho người yêu cô nghe đi.

Mộ Dung Đại biến sắc hét lên:

- Phạm Giang! Tại sao người lại phao vu cho ta? Ta thể nếu không giết mà sẽ không làm người trên trái đất này nữa.

Dứt lời, bà vung tay đánh thẳng vào người Phạm Giang một lượt hai chưởng.

Hoàng Thượng Chí giật nảy người, tức giận vô cùng, hét lên một tiếng, dùng thế Khư Mê Thần Công tổng ra cản chướng phong của Mộ Dung Đại và đẩy lui bà ta lại sáu bảy bước.

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng, bước đến trước mặt Mộ Dung Đại, nói:

- Ta không ngờ con người có sắc đẹp như người đó, mà lòng lại độc hơn rắn rít.

Cao Nguyên Xuân và Hắc Bạch Song Yêu đều kinh ngạc, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Mộ Dung Đại, chứa đầy căm hận.

Phạm Giang thấy thế lui ra và quay lưng đi vào rừng mất dạng.

Mộ Dung Đại tức giận muốn trào máu, mặt biến đổi qua nhiều sắc thái, toàn thân run lẩy bẩy, nghẹn lời không nói được.

Hoàng Thượng Chí thấy Hắc Bạch Song Yêu và Cao Nguyên Xuân mặt đờ đờ sất khí, nên chàng phất tay áo nói:

- Các người hãy lui ra mau!

Mặt Hoàng Thượng Chí lúc này không ai dám nhìn lâu. Ba người từ từ lui ra ngoài ba trượng đứng nhìn vào.

Hoàng Thượng Chí điểm tay vào mặt Mộ Dung Đại, hét:

- Mộ Dung Đại! Tao phải giết mày mới hả dạ.

Vẫn với vẻ mặt tái nhợt ấy, Mộ Dung Đại nói lập bập:

- Mày... Mày lại... tin theo lời... của nó... sao?

Hoàng Thượng Chí trầm nghĩ:

- Lúc Ngô Tiểu My bị thương, bà ta nhận lấy trách nhiệm săn sóc, tại sao lúc nàng mất tích bà lại không biết. Thật đáng nghi!

Nghĩ như vậy, chàng nhất định cho là Mộ Dung Đại giết Ngô Tiểu My, nên lạnh nhạt:

- Chứng cứ đã rành rành, bà còn chối cãi vào đâu nữa?

Mộ Dung Đại uất ức quá ré lên:

- Phạm Giang! Tao phải giết mày! Tao phải giết mày...

Dứt lời nàng tung mình chạy vào rừng theo lối Phạm Giang lúc nãy đuổi theo. Chỉ chốc lát, nàng đã biến mất.

Hoàng Thượng Chí quyết không để Mộ Dung Đại bỏ đi, nên trở khinh công đuổi theo.

Mộ Dung Đại khi đuổi theo Phạm Giang còn cách chừng hai trượng, bà ta hét lớn:

- Phạm Giang! Hãy đứng lại mà đền tội mau!

Dường như ông ta không nghe, cứ cắm đầu đi vun vút.

Mộ Dung Đại nổi giận, thò tay vào túi lấy ra một nắm Đoạt Hồn Trâm vận nội lực vào cánh tay ném mạnh đến trước.

Tức thì một tiếng hét thất thanh nổi lên, Phạm Giang lão đảo mấy vòng rồi ngã nhào xuống đất.

Mộ Dung Đại thấy thế phóng mình đến thật nhanh, đưa tay bủa xuống đầu Phạm Giang một nhát...

Hoàng Thượng Chí vừa đến thấy thế thất kinh la to:

- Hãy dừng tay lại mau!

Nhưng đã muộn, một tiếng la thất thanh vang lên, đầu của Phạm Giang bể nát, máu vọt ra như xối, hấn giã đành đập một lúc rồi im bặt.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, hét:

- Mộ Dung Đại! Mày quả thật độc ác nhất trên đời này!

- Mày có thể...

- Hừ! Hành động của người như thế còn chối cãi đi đâu! Độc ác thật! Ghê tởm quá!

Mộ Dung Đại không cầm lòng được, hai hàng nước mắt tuôn trào, nghẹn lời đứng run run chờ người ra đó.

Hoàng Thượng Chí vận toàn lực vào cánh tay toan hạ thủ và hét to:

- Mộ Dung Đại! Tội của mày đáng chết, không còn ân hận gì nữa chứ?

Dứt lời, chàng vung tay, phát ra một chưởng nhắm ngay Mộ Dung Đại phóng đến.

Rầm!

Tức thì thân hình của Mộ Dung Đại văng ra ba trượng loạn choạng té xuống, máu miệng trào ra lai láng.

Một lúc sau, bà tỉnh lại, lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí, tỏ vẻ trách móc.

- Hoàng Thượng Chí! Mày lại có thể nghe lời kẻ thù, để rồi hành động nông cuồng như vậy sao?

Vì động đến vết thương, nên máu miệng trào ra bà ta ngã nhào xuống đất, không dậy nổi nữa.

Hoàng Thượng Chí vì tức giận, nên không còn nghĩ phải trái gì cả quát lớn:

- Chúng cố rành rành người còn chối cãi đi đâu được, giết người phải thế mạng không nói gì nữa.

- Tại sao người có mắt mà lại mù lòa, nữ đi kết oán cho ta?

Hoàng Thượng Chí bước thêm một bước nữa, lạnh nhạt nói:

- Tao thật hối hận vì quá tin tưởng vào lòng tốt của mày mà ngày nay phải ra nông nổi này.

Mộ Dung Đại tức giận, vươn mình ngồi dậy, làm động đến vết thương, máu miệng trong miệng lại trào ra lai láng.

Trông bộ tịch nàng lúc này thật đáng thương hại!

Đang lúc tức giận, không còn nghĩ đến gì nữa Hoàng Thượng Chí hét:

- Mạng đổi mạng. Người còn điều gì cần nói để trước khi chết không ân hận.

Dứt lời, chàng vung tay đánh vào đầu Mộ Dung Đại một nhát.

Bỗng một luồng chưởng phong từ xa đưa đến, đánh bạc chưởng chàng sang một bên, tiếp đến là tiếng hét:

- Khoan đã!

Người ra tay này chính là Cao Nguyên Xuân.

Bỗng Mộ Dung Đại đưa tay vào bọc lấy ra một nắm Đoạt Hồn Trâm nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí:

- Trước khi chết, ta phải giết người đã.

Hoàng Thượng Chí nổi nóng, hét:

- Tao chỉ sợ mày không đủ can đảm thôi.

- Vậy hãy coi đây.

Dứt lời, nàng đưa nắm Đoạt Hồn Trâm lên. Nhưng chẳng biết nghĩ sao bà lại từ từ hạ xuống, nói:

- Người không ân hận chứ?

Hắc Bạch Song Yêu thấy cử chỉ của bà ta lấy làm tức giận, song không dám ra tay, chỉ đứng trố mắt nhìn vào mặt bà ta muốn nẩy lửa.

Cao Nguyên Xuân thương hại đến bên Mộ Dung Đại nói:

- Chị Đại! Bệnh tình ra thế nào?

Mộ Dung Đại thở dài, từ từ đứng lên, tức giận:

- Hoàng Thượng Chí! Ngày sau gặp lại đừng hối hận hành động của người nhé.

Dứt lời, bà ta tung mình chạy đi. Chỉ chốc lát, bà ta đã khuất dạng sau bóng cây.

Hoàng Thượng Chí không thềm đuổi theo, chỉ đứng trố mắt nhìn.

Cao Nguyên Xuân cau mày nói:

- Sư đệ! Sư đệ có suy nghĩ kỹ trước khi hành động không?

Hoàng Thượng Chí gần từng tiếng:

- Công việc đã sáng như ban ngày, cần gì phải suy nghĩ?

- Sư đệ đã lầm rồi.

- Sư tỷ căn cứ vào đâu mà cho hành động của tôi là lầm?

- Lúc nãy ta thấy trong khóm mắt của gã họ Phạm chứa đầy ghen tức và âm độc. Có lẽ hắn đã lập mưu để gạt sư đệ đó.

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhớ lại hành động của Phạm Giang phần nào. Chàng lắc đầu đáp:

- Nhưng tại sao bà ta không tra hỏi minh bạch, lại giết lão họ Phạm đó? Như thế không phải bà ta sợ lộ việc làm của mình sao?

- Đôi khi vì tức giận, không suy nghĩ kịp cũng có.

- Sư tỷ! Sự việc đã vậy chị đừng bênh vực nữa. Tôi quyết không tha nó đâu.

- Nhưng lúc nãy lão già họ Phạm bảo Ngô Tiểu My đã chết, sao sư đệ không bảo hắn chỉ xác của nàng ở đâu. Một, khi thấy được xác nàng, lúc đó mới hành động. Hiện giờ công việc còn mờ ám sư đệ lại nỡ xuống tay hại họ sao phải.

Cao Nguyên Xuân biết Hoàng Thượng Chí nóng giận, nên nói lảng sang chuyện khác:

- Bây giờ chúng mình đi đâu?

- Ghé Liên Hoàn Thao trả mối thâm thù, rồi đi kiếm Ngô Tiểu My.

- Vậy thì còn chần chờ gì nữa.

Thế là bốn bóng người phi thân đi vun vút như tên, hướng về phía Tây.

Hoàng Thượng Chí lúc này nóng giận nói thế, song lòng cảm thấy hối hận, nên thở ra một hơi dài, chán ngán.

Người mà chàng yêu duy nhất là Đông Phương Huệ đã chết vì lễ giáo ràng buộc.

Còn người mà chàng không yêu là Ngô Tiểu My, song không yêu không được.

Đã vậy chàng còn liên tưởng đến cái chết của sư phụ Ma Trung Chi Ma, Trương Thiếu Côn và em gái chàng là Hoàng Thượng Hương.

Ôi chết! Tất cả đều chết hết!

Chỉ một lúc, bao nhiêu ý nghĩ đè nặng trong đầu óc chàng, làm cho chàng cảm thấy nghẹt thở.

Đoàn người chạy đi một lúc lâu thì Liên Hoàn Thao đã sừng sững hiện trước mắt.

Hoàng Thượng Chí ra hiệu cho mọi người dừng lại, đưa tay chỉ đến miệng hang, nói:

- Hai người hãy giữ miệng hang này đừng cho một ai tẩu thoát cả nghe chưa?

Hắc Bạch Song Yêu đồng thanh nói:

- Tuân lệnh!

Bồng Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Đệ tử có việc cần muốn nói với chưởng môn biết.

- Việc gì?

- Côn Thế Ma Vương hiện giờ đang làm hộ pháp cho Thiên Tề Giáo Phái. Lão này đối với chúng tôi có một mối thù bất cộng đày thiên.

- Ta hiểu rồi! Ta giết hắn.

Hoàng Thượng Chí lúc này không còn nghĩ gì phải trái cả. Chỉ mong sao thấy được địch để vung chưởng giết ngay mới hả dạ.

Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ thấy vậy không dám nói nữa, liếc nhìn qua, rồi cúi đầu lui ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí bước đến bên Liên Hoàn Thao nhìn xuống một lúc lâu mới quay lại nói với Cao Nguyên Xuân:

- Sư tử! Phiền chi ở nơi đây canh chừng đừng để cho ai thoát cả nhé. Tôi phải vào trong để báo thủ.

- Sư đệ! Nhưng...

- Không sao cả! Hãy ở lại canh chừng giùm tôi đi, sư tử đừng đi theo tôi làm gì!

- Liên Hoàn Thao là nơi nhiều máy móc nguy hiểm, sư đệ vào đó lỡ có xảy ra điều gì thì ta biết làm sao?

- Tôi có bản đồ của mẹ tôi vẽ để lại. Hơn nữa tôi đã từng vào đây đến bốn năm lần, đường sá tôi đã quen thuộc.

- Nếu vậy cũng còn phải cẩn thận vì trong đó rất nhiều cao thủ.

- Chị cứ tin tưởng vào môn Khư Mê Thần Công của tôi là được.

- Ta chúc người chóng thành công!

- Cảm ơn sư tử đã có lòng chiếu cố.

Dứt lời, chàng nhảy vào trong. Chân vừa chấm đất, bỗng có tiếng la thất thanh:

- Có người đột nhập vào Hoàn Thao.

Tiếp đó, có năm bóng người xuất hiện, xông đến.

Hoàng Thượng Chí không thềm đáp, vận nội lực vào hai cánh tay ép ra hai chưởng, gió lộng vù vù, tổng thẳng tới.

Bọn người kia làm sao đỡ nổi luồng chưởng độc ác đó, la lên những tiếng thảm thiết rồi ngã lăn, máu miệng trào ra chết hết, không kịp cựa quậy.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, bước vào trong.

Bỗng có một chưởng tạt đến, tiếp theo là ba bóng người mặc đồ đen xuất hiện.

Họ vừa nhìn thấy Hoàng Thượng Chí, đã la hoảng:

- Lãnh Diện Nhân! Lãnh Diện Nhân!

Một người quay đầu chạy đi, chỉ còn lại có hai người.

Hoàng Thượng Chí dừng bước, trở nhìn thẳng vào mặt hai người này, không nói gì cả, làm cho hai người này, không dám xuất chưởng, chỉ đứng đờ ra đó.

Bỗng từ miệng hang có một luồng chưởng, xé gió tổng thẳng vào mặt hai người này, làm họ la lên hai tiếng ái da thảm thiết, văng ra học máu miệng chết tươi.

Thế là thêm hai xác không hồn nằm đờ ra đấy.

Người vừa mới ra tay chính là Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ.

Võ công của Hắc Yêu quả đã đến mức cao diệu, nên cái xuất thủ này làm cho Cao Nguyên Xuân đứng bên giật mình.

Hắc Bạch Song Yêu vì ăn được quả Nhục Chi nên được trường sinh bất lão. Xem dáng người họ đoán chừng hai mươi tuổi. Nhưng kỳ thật họ đã bảy mươi tuổi rồi.

Hai người này trước kia mặt mày như yêu quỷ, nay phục hồi sắc đẹp lại như cả là nhờ ao độc ở Hắc Cốc.

Giữa lúc ấy, bỗng có một giọng cười lạnh lạnh nổi lên, tiếp theo xuất hiện một thiếu nữ đẹp như tiên mặc áo màu xanh, từ trong Hoàn Thao bước ra, hướng về phía Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nhìn thấy cô gái này bỗng kinh ngạc, ồ lên một tiếng, rồi lui lại hai bước.

- o O o -